

Музикално–танцова фантазия – притча

Сергей Кудрявцев

Странното заглавие „АкаТаМуС“ се разшифрова много просто „Академия за Танц, Музика и Слово“. Всички, които пристъпват прага на АкаТаМуС са длъжни да се подчинят на неотменния закон – да общуват само с езика на хореографията, музиката или поезията. Но за десетата годишнина на АкаТаМуС пристигат отговорни другари - културтрегери, които инспектират този причудлив свят, създаден от ръководителя на АкаТаМуС – млад човек с необикновеното име Ен Ен (някога той е носил обикновената фамилия Арнаудов). Народни танци, джаз-балет, брейк, пантомима и акробатически номера, полузабравени и съвсем неизвестни фолклорни образи, сложни съвременни асоциации – всичко това съставя своеобразната природа на зрелището, което творят Ен Ен и неговите възпитаници от АкаТаМуС. Освен културтрегерите, на художника е противопоставен и неговият антипод Динко Дионисиев, който проповядва потребителско отношение към творчеството, обръща се към невзискателните вкусове и интереси, стреми се да удовлетвори дори най-долните инстинкти. Сблъсъкът на Ен Ен и Динко Дионисиев (като представители на „аполоновото“ и „дионисиевото“ начала в изкуството) носи не само естетически характер, но и социален, нравствен. Ен Ен принадлежи към благородните чудаци, които като че ли не са от тоя свят, а Дионисиев е „стопанин на живота“, който иска да отхапе от него всички блага, които разчита да примами при себе си учениците на Ен Ен от АкаТаМуС, преди всичко – Агнеса, в която е влюбен. Но нея я обича и Ен Ен, така както Пигмалион може да обича сътворената от него Галатейя.

Филмът на един от най-добрите български режисьори Георги Дюлгерев, разбира се, не е лесен за възприемане. Той предполага заинтересуваното внимание на зрителя към метафоричния, иносказателен кинематограф, който борави със символи, асоциации, алюзии. От една страна, филмът осъществява връзката на режисьора с документалното проследяване на екрана на непосредствения творчески процес, което бе присъщо на предишните му два художествено-документални филма „За Нешка Робева и нейните момичета“ и „За момичетата и тяхната Нешка Робева“. Между другото знаменитата треньорка по художествена гимнастика Нешка Робева е хореограф на филма „АкаТаМуС“, а гимнастичката Лили Игнатова е ангажирана в ролята на Агнеса. От друга страна Дюлгерев развива в тази си творба своята отдавнашна идея за театрализация на реалността и за възплъщаването на формулата „животът е нашата игра“ и „играта е нашият живот“.

Любопитното е, че творческите търсения на „АкаТаМуС“, проникващи в недостъпни по-рано сфери на художественото възприемане на света, си кореспондират с експериментите на друг известен български режисьор Рангел Вълчанов, който е заснел по същото време филм с красноречивото заглавие „А сега накъде?“ Всеки от тях по-своему, но в близка атракционна,

музикално-пластична, асоциативно-иносказателна форма се опитва да излезе от задънената улица на заземеното, правдоподобното, битовото кино, за да постави вечни въпроси.

В живота, който е безкраен конкурс, съревнование по оцеляване, постоянна игра, непрекъснат спектакъл е толкова трудно да останеш верен на себе си, да не се подчиниш на чуждата воля или обстоятелства, да запазиш вярата в собствените си сили и в онова дело, с което си зает. По възрастният Рангел Вълчанов счита, че на вечния въпрос не може да се даде отговор веднага. А Дюлгеров е склонен към морална категоричност във финала на „АкаТаМуС“: даже ако няма вяра, трябва да се вярва на всяка цена. Перифразирайки заглавието на един от популярните в България филм на този режисьор „Мера според мера“, може да се озаглави „АкаТаМуС“ така: „Вяра според вяра“. Търси и ще ти се даде. На вярващия ще се въздаде.